

El dia que va morir David Bowie

De Sebastià Portell
Dramatúrgia i direcció Pau
Coya
Amb Catalina Florit, Xavi
Frau i Lluís Febrer

Del 13 al 31 de maig

Sinopsi

L'aclamada novel·la de Sebastià Portell fa el salt a l'escenari en una adaptació dirigida per Pau Coya, una de les joves veus més destacades de l'escena actual. L'espectacle suposa també un nou repte interpretatiu per a Lluís Febrer després de la seva impecable feina a A.K.A.

Un jove arriba a Barcelona decidit a menjar-se el món. Però, mentre busca llibertat, amor i un lloc on encaixar, es perd entre relacions intenses, contradiccions i una vida viscuda al límit. Quan una prova mèdica l'obliga a aturar-se, haurà d'enfrontar-se a ell mateix i revisar tot allò que l'ha portat fins aquí.

Durada: 1 h
Espectacle en català

Aquest espectacle conté llums estroboscòpiques.

Una producció de **Produccions de Ferro**.
Companyia resident al **Teatre Akadèmia**.

Teatre **AKADÈMIA**

En paraules del dramaturg

A la meitat del camí de la vida em vaig trobar dins d'una selva obscura, perquè havia deixat la recta via.
Dante Alighieri.

Amb aquests versos, el poeta Dante Alighieri inicia el relat de la seva baixada als Inferns a 'La divina comèdia'. Just com el Jove Turmentat de la novel·la de Sebastià Portell, qui després de recórrer durant anys la seva pròpia selva obscura (els carrers de Barcelona de matinada, la sauna Casanova o la cambra fosca d'Arena) es veu abocat a l'espera dels resultats d'unes proves que determinaran si té o no una infecció de transmissió sexual. I des d'aquest Purgatori, reflexiona sobre totes i cada una de les decisions preses a la seva vida i les conseqüències que tenen en la seva quotidianitat. Just el dia que ha mort un ídol que li porta tants records i li remou tantes coses. Siguem sincers. El Jove Turmentat podria ser qualsevol de nosaltres. I quan dic "qualsevol de nosaltres", m'estic referint realment a qualsevol jove autoexiliat de les illes qui, fugint d'una vida de repressió i autoodi, troba una llibertat mala de gestionar tot descobrint una ciutat sense prejudicis que no se pot acabar mai. El consum en excés (d'alcohol, de drogues, de cossos) sembla inevitable. I amb ell, sempre vendrà la culpa, el penediment i, en definitiva, l'autodestrucció. Però la promiscuïtat no és un tret exclusiu del nostre protagonista (ni, si m'apurau i me permeteu l'excés de confiança, dels autors de la novel·la i l'adaptació teatral). El text original també és promiscu, i es permet la inclusió d'altres textos i altres autories. En la versió teatral no m'he volgut estar de treure rèdit d'aquesta promiscuïtat textual, incloent no només versos de 'La divina comèdia', sinó també fragments d'escenes de la icònica 'Sex and the city', i moments musicals diversos que van des de l'obligat David Bowie a Lady Gaga, passant per una Sibilla amb autotune. També el repartiment actoral flirteja canviant de personatge constantment a un ritme frenètic.

Aquesta segmentació pròpia de la novel·la em va captivar a l'hora de pensar en una adaptació escènica. L'agilitat amb què es passa d'un tema a un altre, d'un personatge a un altre, d'una preocupació a una altra, de manera centrifugada i caòtica, com la vida mateixa (així com la potencialitat de la història i del personatge principal), em van animar a prendre'm aquest encàrrec com un joc, com un repte. La meua consigna durant el procés d'escriptura ha estat que, per a l'espectador que no conegui la novel·la, sigui gairebé impossible desxifrar on acaba Portell i on comença la meua aportació. I això no hagués estat possible sense la generositat d'en Sebastià, qui m'ha deixat, fent gal·la d'aquesta promiscuïtat que tant celebrem, "ficar mà" al seu text. Sempre amb consentiment, és clar.

Estau a punt de veure el resultat d'aquest procés tan divertit i revelador: un retrat cru, però realista i esperançador, de tota una generació de desviats que sempre recordarem què fèiem el dia que va morir David Bowie. Esper que gaudiu acompanyant del bracet aquest Jove Turmentat per la seva pròpia selva obscura, buscant l'home de les estrelles. Ara, silenci, i, com diria certa drag queen multimilionària: «now let the music play.»

Pau Coya

Fitxa artística

Autoria: Sebastià Portell

Dramatúrgia i direcció: Pau Coya

Intèrprets: Catalina Florit, Xavi Frau i Lluís Febrer

Il·luminació i tècnica: Albert Vizcarro

Espai sonor: Pau Coya

Escenografia i vestuari: Elionor Sintès

Producció executiva: Carme Amengual i Cristina Yuquilema (estudiant en pràctiques)

Comunicació de la companyia: Cristina Bugallo

Distribució: Carme Amengual

Fotografia: Llorenç Gris

Equip del Teatre Akadèmia

Gerència: Meri Notario

Direcció artística – Projectes especials i Filantropia:
Guido Torlonia

Direcció artística – Programació i Cap de premsa:
Fernando Solla

Direcció artística – Internacional: Enrico Ianniello

Cap de màrqueting i comunicació: Ana Flores

Comunicació i públics: Vinyet Vila

Cap tècnic: Lluís Serra

Tècnic auxiliar: Víctor Castro

Cap de sala i taquilla: Xavi Gómez

Patrocini

Amb el suport de

Col·labora

Participa al projecte

